

Programma groepsbijeenkomst Weg van Leven

thema: *Liefhebben*

Welkom en opening (10 min.)

Deel 1: gesprek rond het thema (45 min.)

- gezamenlijk lezen van de inleidende tekst bij het thema uit het werkschrift
- bespreken van de volgende vragen in groepjes van 4-5 personen:
 - Waar raakt dit thema aan je eigen bestaan? Denk daarbij ook aan ervaringen en gebeurtenissen uit de afgelopen week.
 - Was er een tekst of beeld in het werkschrift bij dit thema die/dat je met name heeft getroffen? Lees de tekst aan elkaar voor of laat het beeld zien en vertel over jouw ervaring hiermee.
 - Heb je zelf nog nieuwe teksten of gedachten rond het thema opgeschreven in jouw werkschrift? Is er iets daarvan dat je in deze groep wilt delen?

Korte pauze (5 min.)

Deel 2: oefening rond het thema (45 min.)

Er is een keuze mogelijk uit twee teksten voor de Lectio Divina: een Bijbelgedeelte of een tekst van Thérèse van Lisieux.

Vorbereiding

Kopieer voor de deelnemers – afhankelijk van de werkvorm die gekozen wordt – Werkblad 1 of 2.

De groep gaat in een kring zitten. De begeleider legt kort iets uit over de Lectio Divina en leidt de deelnemers door de verschillende stappen. Na de uitleg bij iedere stap is er de nodige stilte.

- werkvorm 1: Lectio Divina van 1 Kor. 13: 1-13 (15 min.)
- werkvorm 2: Lectio Divina van tekst Thérèse van Lisieux (15 min.)

1. Lectio/lezing

We lezen de tekst langzaam en hardop en luisteren naar wat we horen. Lees de tekst in stilte nog een paar keer over. Sta al lezend stil bij woorden of zinnen die je raken of bij je haken.

2. Meditatio/overweging

Stel jezelf de vraag: Wat roepen deze woorden of zinnen bij mij op? Hoe raken ze aan mijn eigen leven? Welk licht laten ze daarop vallen? 'Herkauw' met deze vragen wat je gelezen hebt.

3. Oratio/gebed

Spreek het verlangen dat de tekst in je oproept uit naar God.

4. Contemplatio/beschouwing

Stel je open voor de ontmoeting met de Levende God. Luister naar Gods stem in jou en geef antwoord. Zie je leven in een nieuw perspectief en laat je omvormen door God.

Nagesprek:

Na afloop van de Lectio Divina is er gelegenheid om ervaringen met deze omgang met de tekst uit te wisselen. Vraag: "Heeft de lectio nieuw licht geworpen op het thema 'liefhebben'?"

Afronding van deze bijeenkomst en (eventueel) afspraken voor een volgende bijeenkomst. (5 min.)

Sluiting (5 min.)

Werkblad 1 – tekst voor Lectio Divina

1 Kor. 13: 1-13

1 Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak,
maar had de liefde niet,
ik ware schallend koper
of een rinkelende cimbaal.
2 Al ware het, dat ik profetische gaven had, en alle geheimenissen en alles, wat te
weten is, wist, en al het geloof had, zodat ik bergen verzette,
maar ik had de liefde niet,
ik ware niets.
3 Al ware het, dat ik al wat ik heb tot spijs uitdeelde, en al ware het, dat ik mijn
lichaam gaf om te worden verbrand,
maar had de liefde niet,
het baatte mij niets.
4 De liefde is lankmoedig,
de liefde is goedertieren,
zij is niet afgunstig,
de liefde praalt niet,
zij is niet opgeblazen,
5 zij kwetst niemands gevoel,
zij zoekt zichzelf niet,
zij wordt niet verbitterd,
zij rekent het kwade niet toe.
6 Zij is niet blijde over ongerechtigheid, maar zij is blijde met de waarheid. 7 Alles
bedekt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij, alles verdraagt zij.
8 De liefde vergaat nimmermeer;
maar profetieën, zij zullen afgedaan hebben;
tongen, zij zullen verstommen;
kennis, zij zal afgedaan hebben.
9 Want onvolkomen is ons kennen en onvolkomen ons profeteren.
10 Doch, als het volmaakte komt, zal het onvolkomene afgedaan hebben.
11 Toen ik een kind was,
sprak ik als een kind,
voelde ik als een kind,
overlegde ik als een kind.
Nu ik een man ben geworden, heb ik afgelegd wat kinderlijk was.
12 Want nu zien wij nog door een spiegel, in raadselen,
doch straks van aangezicht tot aangezicht.
Nu ken ik onvolkomen,
maar dan zal ik ten volle kennen, zoals ik zelf gekend ben.
13 Zo blijven dan:
Geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de meeste van deze is de liefde.

(Uit NBG-vertaling 1951 © 1951 Nederlands Bijbelgenootschap)

Werkblad 2 – tekst voor Lectio Divina

Er is een zuster in de gemeenschap die het talent bezit me in alles tegen te staan. Haar manier van doen, haar woorden en haar karakter vind ik zo onaangenaam, en toch is het een heilige zuster die de goede God heel aangenaam moet zijn. Ik wilde niet toegeven aan de natuurlijke antipathie die ik voor haar voelde en zei tegen mezelf dat de liefde voor de naaste niet uit woorden moet bestaan, maar uit daden. Ik ben me er op gaan toeleggen voor deze zuster te doen wat ik gedaan zou hebben voor degene waar ik het meest van houd. Iedere keer als ik haar tegenkwam, bad ik voor haar tot de goede God en bood Hem al haar deugden en verdiensten aan. Ik voelde wel dat Jezus dat plezier deed. Er is geen enkele kunstenaar die niet graag lofuitingen over zijn werken hoort. Jezus, de Kunstenaar van de zielen, is gelukkig als men niet stil blijft staan bij uiterlijkheden, maar het innerlijke heiligdom binnengaat dat Hij als verblijf gekozen heeft, en daar de schoonheid van bewondert.

Ik vond dat het niet genoeg was veel te bidden voor de zuster die voor zoveel strijd in mij zorgde. Ik probeerde haar alle mogelijke diensten te bewijzen. Als ik ertoe bekoord werd haar onaardig te antwoorden, dan nam ik er genoegen mee haar mijn allerliefste glimlach te geven en dan probeerde ik het gesprek een andere wending te geven. In de Navelgong staat immers: 'Het is beter ieder in zijn gevoelens te laten, dan je ermee bezig te houden iemand tegen te spreken.'

Wanneer ik niet in de recreatie was (ik bedoel tijdens werktijd), had ik voor mijn werk wel eens met deze zuster te maken. Als mijn strijd te hevig werd, sloeg ik vaak als een deserteur op de vlucht. Ze wist absoluut niet wat ik echt voor haar voelde en heeft dus nooit kunnen vermoeden waarom ik zo tegen haar deed. Ze bleef ervan overtuigd dat haar karakter mij aangenaam was. Op een dag zei ze tijdens de recreatie met een blij gezicht het volgende: 'Kun je me zeggen, zuster Thérèse van het Kind Jezus, wat je zo in mij aantrekt? Iedere keer als je naar me kijkt zie ik je glimlachen!' Wat me in haar aantrok, was Jezus, die diep in haar ziel verborgen was. Jezus die het allerbitterste nog zoet maakt. Ik antwoordde haar dat ik glimlachte omdat ik blij was haar te zien, (natuurlijk zei ik er niet bij dat ik dat in geestelijke zin bedoelde).

(Thérèse van Lisieux (2001), Mijn Levensverhaal, Moerzeke, pag. 232-234)